

P. H. Buisman

1910 — 25 NOVEMBER — 1950

„The forgotten man”

Deze regelen zijn een waagstuk. Maar zij zijn ook een plicht. Het eerste omdat wij het risico aanvaardden een zekere wrevel op te wekken bij hem aan wie zij zijn gewijd. Het tweede omdat wij het noodzakelijk achten bij de weinige mijlpalen die een mensenleven biedt de dungezaaide prominente figuren, die deze wereld oplevert in het licht der publiciteit te stellen. Het moge dan zijn in de eerste plaats om hen de dank en de hulde te brengen die zij verdienen. Maar bijna evenzeer om hen aan anderen ten voorbeeld te stellen. En ziedaar dus waarom wij deze plicht aanvaardden met al het risico eraan verbonden.

„Der Mann”, zingt Schiller, „muss hinaus ins feindliche Leben, muss wirken und streben”. In onze Hollandse oren heeft het woord „Streber” een onaangename klank. Het is vaak uiterst moeilijk de drijfveren te onderkennen, die de mens tot zijn daden, tot zijn werken brengt. Gewin en ijdelheid zijn soms sterk werkende factoren en wanneer zij geen te prominente plaats innemen als zodanig te accepteren. Wij willen niet beweren, dat zij bij B u i s m a n volkomen ontbreken, uiterst moeilijk als het is, in het geheime innerlijk zelfs van onze naasten door te dringen. Maar wel kunnen wij vaststellen, dat onze Hoofdredacteur er dan wel glansrijk in is geslaagd deze beide drijfveren, zo er al iets van aanwezig mocht zijn, volkomen te verhullen. Een „Streber” is hij zeker niet en hoe wars hij wel is van elk uiterlijk vertoon, van elke openlijke waardering van zijn persoon wordt ditmaal weer duidelijk gedemonstreerd door het feit, dat de dag van zijn veertigjarig jubileum volkomen onopgemerkt is voorbij gegaan. Noch van hemzelf, noch van zijn naaste omgeving is met een woord over het naderen dezer belangrijke datum gerept. Dit geheel in analogie met zijn zilveren jubileum, toen een foutieve datum in het jaarboekje door hem opzettelijk niet werd gesignaleerd.

Het is misschien ook wel aan deze eigenschap te wijten dat B u i s m a n zich eerst op latere leeftijd heeft ontplooid tot de figuur van heden. Bezielde met een sterke belangstelling voor de wetenschappelijke ontwikkeling van zijn vak, kenner van de internationale literatuur als weinig anderen, begaafd tevens met een sterke speurzin naar de banden die de tandheelkunde aan haar moeder-

wetenschappen bindt, maar zich daarbij tevens bewust van haar beperktheid, kan het wonderlijk worden genoemd, dat hij zich voor het overgrote deel van zijn loopbaan tevreden stelde met een plattelandspraktijk. Ook al heeft hij zich, zij 't moeizaam, voor arbeid daarbuiten laten overhalen. Zo was hij secretaris, later voorzitter van het Ned. Tandheelk. Genootschap, secretaris van de Raad van Beroep van de Maatschappij en zien wij zijn naam in Maatschappij-commissies, waarbij vooral zijn belangstelling naar het onderwijs uitgaat.

In 1948 volgt dan eindelijk de bekroning van zijn werk en brengt het Hoogleraarschap hem naar Utrecht en in het volle en veeleisende openbare leven.

Voor ons, redactie echter, ligt zijn voornaamste taak in zijn redactionele arbeid. Een nauwe samenwerking van een dertig jaren bij het vervullen van een nimmer aflatende taak, die zonder onderbreking, maandelijks, ja dagelijks haar steeds groeiende eisen stelt is, hoe kan het anders, uitgegroeid tot een vriendschapsverhouding, waarin wij ons van harte verheugen en die het werk slechts ten goede kan komen. Zijn helder inzicht in wat wetenschappelijk verantwoord is en daarnaast zijn liefde voor de schoonheid van het geschreven woord hebben er in hoge mate toe bijgedragen ons tijdschrift het nodige aanzien te verlenen. In zijn deugdelijk en elegant gesneden pen ligt zijn kracht. Dat het wel eens moeilijk is hem ervan te overtuigen dat een minder elegant gevormde zinswending ook het gestelde doel kan bereiken blijve hier — als secret de cuisine — verder buiten beschouwing.

Wij moeten ons beperken, misschien hebben wij onze sympathieke veertig-jarige jubilaris reeds meer dan wenselijk is, geprikkeld.

Laat ons eindigen met onze bewondering uit te spreken voor het jeugdig élan, waarmee hij steeds weer de tijd vindt naast de vele beslommeringen die het Utrechtse onderwijs meebrengt zijn kennis en zijn pen in dienst van ons tijdschrift te stellen. Wanneer wij hem, ter gelegenheid van dit jubileum daarvoor grote hulde en dank brengen, dan zijn wij ons bewust dit te doen, niet alleen namens de volledige redactionele staf, maar uit naam van de gehele vaderlandse professie, die zich stellig gaarne zal aansluiten bij onze hartelijke wens, dat hem nog vele jaren van vruchtbare arbeid gegeven mogen worden tot heil van ons onderwijs en niet in 't minst tot heil van ons Tijdschrift.

M - t.